

[Aidtt.]

ring paa mange Omraader. Jeg skal som Eksempel paa, hvad jeg mener hermed, fremdrage en Del af Indholdet i det foreliggende Lovforslags § 2.

I 2det Stykke staar der, at en Kommunalbestyrelse, der selv søger om Laan, skal opgive Prisen for Grunden, og i 3die Stykke, der omhandler Kommunalbestyrelsens Indstilling af andres Andragender, siges det, at den skal gøres paa Grundlag af en Under søgelse af, om Grunden er egnet til Formaalet og Prisen er passende.

Ja, som Lovgivningen og Forholdene i øvrigt er for Øjeblikket, tror jeg, at disse Spørgsmaal angaaende Grunden mest betryggende kan ordnes paa den angivne Maade, men vor Opfattelse er dog den, at hverken Grundens Pris eller dens Egnethed fremtidig bør overlades til en Kommunalbestyrelses Vurdering. Havde Bestemmelserne i Byplanloven af 29. April 1938 angaaende Udarbejdelsen af Dispositionsplaner for alle Byer og bymæssige Bebyggelser været realiseret som af Loven krævet i Løbet af 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden, og disse Planer havde været sammenfattet i en samlet Plan for hele Landet, vilde den centrale Myndighed, som for Tiden er Indenrigsministeriet, og som for Fremtiden forhaabentlig bliver et Lands- og Byplanministerium, selv kunne afgøre, hvilke Grunde der var egnede til Formaalet, og paa passende Maade tilfredsstille de Krav, Planlægningen maatte stille.

Op Prisen paa Grunden? Hvad dette Spørgsmaal angaar, kan jeg klart udtrykke vor Opfattelse i Dansk Samling, at Danmarks Jord bør ikke under nogen som helst Forhold taales anvendt som Spekulationsobjekt. Jord i sig selv har ingen Værdi. Vurderingen maa være afhængig af, hvad Jorden kan frembringe, og den naturlige Konsekvens af denne Betragtning maa derfor blive, at overalt i Danmark maa Landbrugsjordens Værdi fastsættes som eneste afgørende Enhed for Vurderingen. Men for at naa til dette Vurderingsgrundlag maa vi anbefale, at der snarest muligt træffes en Ordning, hvorved det økonomiske Mellemværende mellem Samfundet og Ejerne af de Grundarealer, som har Interesse for en Landsplans Gennemførelse, bringes ud af Verden paa en Maade, som er i Overensstemmelse med Danmarks Riges Grundlovs § 80. Kun herved kan man naa til en sandfærdig Vurdering og saaledes blive fritaget for vedblivende at præmiere Enkeltpersoner eller Konsortier, som i Spekulationsøjemed har unddraget vort Landbrug

dette Areal for paa et givet Tidspunkt, naar — som forudset — det offentlige har Brug for det til sine Byggeplaner, at tilbyde det til en Overpris, som medregnet i Bygningens Anlægsudgifter for Fremtiden naturligvis skal forrentes af Bygningens Lejere.

Bestemmelserne i Kapitel III, §§ 14—16, angaaende Tilskud til Opførelsen af billige Beboelseshuse for den mindst bemidlede Del af Befolkningen maa jeg gaa stærkt imod. En saa udpræget Opdeling i forskelligartede Menneskegrupper bedømt efter deres økonomiske Evne til at betale Husleje og derfor hensat i særlig billige Huse, som enhver ved er beregnet paa økonomiske Undermaalere, strider stærkt imod min Fortolkning af Begrebet Demokrati. Her er Tale om Mennesker, som utvivlsomt i særlig Grad har Behov for moralsk og økonomisk Bistand. Er det da den rette Form for moralsk Bistand at henvise dem til særlige Reservater blandt ligestillede? Nej, de skal netop have Mulighed for at være sammen med andre, noget bedrestillede Mennesker og derved lære at forstaa, hvilken Betydning det kan have for et Menneske med Familie at bo ordentligt og i sunde Omgivelser. I mange Tilfælde drejer det sig maaske om Familier, som tvunget eller frivilligt fraflytter et saneringsmodent Kvarter. De Mennesker har mere end nogen andre Behov for moralsk og økonomisk Bistand. Det er ikke asociale Elementer, der her er Tale om, og de hører ikke hjemme hverken i den ene eller i den anden af de her omhandlede Boligbygninger.

Jeg henstiller, at det i § 14 nævnte Beløb stilles til Raadighed til Hjælp til ekstra Huslejenedsættelse for de mindst bemidlede for derved at give dem Mulighed for at bestride Udgifterne til Husleje i Bygninger, der er omfattet af det i §§ 10—13 omtalte sociale Boligbyggeri.

De i Kapitel VIII, §§ 49—52, nævnte Laan til forretningsmæssigt Byggeri kan vi anbefale, saafremt der kan føres en effektiv Kontrol med, at de opførte Huse i enhver Henseende tilfredsstiller de byplanmæssige og økonomiske Krav.

I § 56 tales om Skattefrihed for den paa Bygningerne faldende Del af Ejendomsskatter — under visse bestemte Forhold — og altid for Ejendomme til eget Brug indrettet med Laan efter § 37.

Om denne Bestemmelse vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at hele Spørgsmaalet om Fritagelse for Skat af Huse, der bygges efter 1. April 1946, bør tages ud af Lovforslaget og optages i en særlig Lov,